

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/409/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3811201249
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3811201249.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Martinákovovej v právnej veci navrhovateľa J. L., t.č. bytom X. č. XXX, zast. JUDr. K. J., advokátom, C. kancelária C. - J., ul. V. č. XXX, B. proti odporcovi Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie č. 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, o zaplatenie náhrady škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 24. septembra 2012, č.k. 7C/17/2011-316, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku, ktorým uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 10.000,- eur netto titulom náhrady nemajetkovej ujmy a 3003,75 eur netto titulom ušlého zisku s 9% úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy 3003,75 eur od 04.12.2010 až do zaplatenia **p o t v r d z u j e.**

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 10.000,- eur netto titulom náhrady nemajetkovej ujmy a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Ďalej súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi 3003,75 eur netto titulom ušlého zisku s 9% úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy 3003,75 eur od 04.12.2010 až do zaplatenia, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti návrh zamietol. Konanie o zaplatenie 227,35 eur brutto s 9% úrokom z omeškania z dlžnej sumy 227,35 eur od 04.12.2010 až do zaplatenia zastavil. Ďalej vyslovil, že o trovách konania účastníkov rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Vychádzal zo zistenia, že navrhovateľ sa v predmetnej veci domáhal náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej mu nezákonnou väzbou a súvisiacim trestným konaním, ktoré skončilo postúpením veci Obvodnému úradu, pracovisko Nováky na prejednanie priestupku. V rámci nároku na náhradu škody sa domáhal zaplatenia 4945,03 eur brutto titulom náhrady škody s 9 % úrokom z omeškania z dlžnej sumy 4945,03 eur od 04.12.2010 do zaplatenia a 10.000,- eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy. Z vykonaného dokazovania súd prvého stupňa zistil, že uznesením vyšetrovateľa Úradu justičnej a kriminálnej polície, odbor všeobecnej kriminality, Okresného riaditeľstva PZ ČVS: ORP - 1121/OVK - PD 2006 zo dňa 07.12.2006 bolo začaté trestné stíhanie za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), b), e), ods. 2 písm. d) Trestného zákona. Uznesením vyšetrovateľa zo dňa 08.12.2006 bolo voči osobe navrhovateľa vznesené obvinenie pre uvedený zločin. V uznesení je uvedené, že na podklade zistených skutočností bol dostatočne odôvodnený záver, že od bližšie nezisteného času roku 2004 až doposiaľ (t. j. ku dňu 08.12.2006) navrhovateľ v rôznych časoch asi raz až dvakrát do týždňa týral v G. Y., na ul. F. č. XXX/XX svoju manželku Y. L. a to tak, že jej spôsoboval fyzické a psychické utrpenie najmä bitím, ponižovaním, pohŕdavým zaobchádzaním, vyhrázaním, odopieraním hygieny, bývania, neodôvodneným obmedzovaním v prístupe k majetku. Dňa 09.12.2006 prokurátorka okresnej prokuratúry podala návrh na vzatie navrhovateľa do väzby. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 0 Tp 66/2006 zo dňa 11.12.2006 rozhodol o vzatí navrhovateľa do väzby s

tým, že sa začína 08.12.2006, o 9.40 hod. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že existujú dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, že súd mal za preukázané, že navrhovateľ v prípade ponechania na slobode by mohol pokračovať v páchaní trestnej činnosti s možnosťou aj vážnejších následkov, a to aj preto, že býva s poškodenou, aj so svedkyňou v spoločnej domácnosti. Krajský súd v Trenčíne uznesením č. 2Tpo/23/2006 zo dňa 19.12.2006 sťažnosť navrhovateľa proti uzneseniu o vzatí do väzby zamietol. Okresný súd Prievidza uznesením č. 0 Tp 66/2006 zo dňa 29.01.2007 žiadosť navrhovateľa o prepustenie na slobodu zamietol, písomný sľub, že nebude páchať trestnú činnosť, že povedie riadny život, dodrží a splní všetky povinnosti a obmedzenia, ktoré mu uloží súd neprijal, záruku za jeho správanie, a za to, že sa bude dostavovať k orgánom činným v trestnom konaní, a zároveň oznámi svoje vzdialenie z miesta trvalého bydliska, ponúknutú zo strany J. nar. XX.XX.XXXX neprijal z dôvodu, že je dôvodné podozrenie, že spáchal skutok a vzhľadom na závažnosť trestnej činnosti existuje naďalej obava, že v prípade prepustenia na slobodu by mohol pokračovať v jej páchaní, resp. dokončiť trestný čin, ktorým hrozil. Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 6 Tpo 11/2007 zo dňa 14.02.2007 sťažnosť odmietol s tým, že väzba je z dôvodov uvedených v uznesení č. k. 0Tpo/66/2006 zo dňa 29.01.2007 stále adekvátnym zabezpečovacím opatrením. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 0 Tp 66/2006 zo dňa 28.03.2007 žiadosť navrhovateľa o prepustenie z väzby zamietol, a záruku záujmového združenia občanov zo dňa 09.03.2007 o prepustenie navrhovateľa z väzby neprijal, lebo sú dôvody na podozrenie, že skutok spáchal, a je dôvodná obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti. Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 6Tpo/30/2007 zo dňa 02.05.2007 sťažnosť zamietol s tým, že v danom štádiu trestného stíhania je väzba stále adekvátnym zabezpečovacím opatrením. Dňa 17.05.2007 podala prokurátorka okresnej prokuratúry návrh na predĺženie väzby. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 0Tp/66/2006 zo dňa 22.05.2007 z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku predĺžil lehotu trvania väzby navrhovateľa do 8. 8. 2007. Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 6Tpo/38/2007 zo dňa 05.06.2007 napadnuté uznesenie zrušil, a lehotu trvania väzby navrhovateľa nepredĺžil. Z odôvodnenia rozhodnutia okrem iného vyplýva, že vykonané dôkazy zoslabujú dôvodnosť podozrenia o spáchaní skutku navrhovateľom z hľadiska rozsahu jeho konania i celkovej dĺžky oproti skutku uvedenému v uznesení o vznesení obvinenia, resp. aspoň odporujú dôkazom, ktoré záver o spáchaní skutku v takomto rozsahu preukazujú. Uznesením č. 2Pv/1054/2006 prokurátorky okresnej prokuratúry zo dňa 07.06. 2007 bol navrhovateľ prepustený z väzby. Väzba sa skončila dňa 07.06. 2007, o 11.00 hod. Prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza dňa 12.07. 2007 podal na navrhovateľa obžalobu pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), b), e), ods. 2 písm. d) Trestného zákona. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 3T 155/2007 - 441 zo dňa 18.11.2008 postúpil vec Obvodnému úradu, odbor všeobecnej vnútornej správy, stále pracovisko Nováky ako orgánu príslušnému na prejednanie priestupku, ktorého sa mal dopustiť dňa 07.12. 2006, asi o 17.00 hod. Z odôvodnenia uznesenia okrem iného vyplýva, že konanie navrhovateľa nemalo takú povahu, intenzitu ako predpokladá skutková podstata zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby. Súd v prípade konania navrhovateľa z 09.02.2006 a z 07.12.2006 však bol názoru, že môže napíňať znaky priestupku. Krajský súd Trenčín uznesením č. 3To/18/2009 z 21.10.2009 sťažnosť okresného prokurátora a poškodenej zamietol. Obvodný úrad Prievidza, odbor všeobecnej vnútornej správy, pracovisko Nováky, priestupkovú vec proti občianskemu spolunažívaniu odložil, lebo zodpovednosť za priestupok zanikla uplynutím dvojročnej prekluzívnej lehoty na jeho prejednanie. Hodnotením skutkového stavu veci dospel súd k právnomu záveru, že návrh na začatie konania je podaný dôvodne sčasti. Zákon č. 514/2003 Z. z. explicitne nedefinuje pojem „nezákonné rozhodnutie“. Otázka, či bolo vydané nezákonné rozhodnutie, sa vždy posudzuje so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu. Trestné stíhanie predstavuje kontinuálny proces zisťovania a overovania skutočností rozhodných pre posúdenie konania obvineného a ich hodnotenia z hľadiska trestnoprávných noriem. Ak sa samotné trestné stíhanie ukáže ako nedôvodné, platí tento záver pre všetky úkony a inštitúty, ktoré sa k trestnému stíhaniu viažu, vrátane výkonu väzby. Postúpenie veci inému orgánu z dôvodu, že výsledky trestného konania ukazujú, že nejde o trestný čin, znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo, a vyšla tak najavo i nezákonnosť väzby. Súd pri posudzovaní zavinenia navrhovateľa na vzatí do väzby, zisťoval, či a teda akým konkrétnym konaním dal príčinu k obavám, ktoré boli dôvodom väzby a jej pokračovania, pričom jeho opakované žiadosti o prepustenie súd zamietol, a neprijal ani jeho písomný sľub, záruku J. L., nar. XX. 2. XXXX a záujmového združenia občanov. Proti navrhovateľovi bolo vznesené obvinenie, že od bližšie nezisteného času roku 2004 až doposiaľ (t. j. ku dňu 08.12.2006) v rôznych časových obdobiach asi raz až dvakrát do týždňa týral v byte vtedajšiu manželku a to tak, že jej spôsoboval fyzické a psychické utrpenie spôsobom špecifikovaným vo výroku uznesenia. Navrhovateľ vo výpovedi pred orgánmi činnými v trestnom konaní popieral, že by poškodenej spôsoboval fyzické a psychické utrpenie bitím, vyhrážaním sa, odopieraním hygieny, bývania, neodôvodneným prístupom k majetku. Pri konfrontácii s poškodenou

dňa 08.12.2006 však uviedol, že prívod vody jej zastavil raz a potom ju pustil, byt bol vykurovaný, okrem jeho izby a poškodená si mohla kúrenie zapnúť, v používaní plynu ju tiež neobmedzoval. Svedkyňa Y. L. na výsluchu dňa 08.12.2006 uviedla, že vzájomné vzťahy rodičov sú narušené, navrhovateľ vyzýval jej matku, aby na domácnosť prispievala sumou 2000.- Sk mesačne. Asi dva - trikrát v poslednom období videla, že jej vypol počas sprchovania vodu. Nedošlo k situácii, že by ju vyhodil z bytu, ani nevymenil zámok na vchodových dverách. Všetky uvedené zistenia nie sú podkladom pre vyvodenie záveru, že navrhovateľ si väzbu zavinil sám. Navrhovateľ svojím správaním nedal príčinu k obavám, ktoré boli dôvodom väzby a jej pokračovania. Vzájomné vzťahy s Y. L. síce boli narušené, dochádzalo medzi nimi k nezhodám, robil jej i schválnosti, ale ich pohnútkou bolo, aby prispievala na platenie zálohových platieb za služby, poskytovanie ktorých je spojené s užívaním bytu. Pokiaľ v tejto súvislosti Y. L. vypol párkrát vodu (t. j. viac ako raz než tvrdil na výsluchu dňa 08.12.2006), plyn, zhasol svetlo, znížil stupeň kúrenia, adresoval jej pri odvysielaní televízneho programu o kyselinároch, vyjadrenie o zlikvidovaní, utopení v kyseline (svedkyňa Y. L. vyjadrenie počula raz, a nevnímala ho vážne, ako rozhodnutie zrealizovať ho), ak uvedená svedkyňa len jedenkrát a to v januári - februári 2006 videla poškodenú modrinu na tele, ak podľa vyhotovenej lekárskej správy ošetrojúceho lekára jej matka dňa 07.12.2006 neutrpela vážne zranenia nie je možné vyvodiť, že si navrhovateľ väzbu zavinil sám. Pri tomto posudzovaní súd nemohol nechať bez povšimnutia ani závery odborného vyjadrenia č. 29/2007, č. 20/2007, zo dňa 27.04.2007, vypracovaného pre účely trestného konania, t. j. keď väzba ešte u navrhovateľa trvala, podľa ktorých u poškodenej neboli zistené príznaky posttraumatickej stresovej poruchy, ani syndróm týranej ženy. Navrhovateľ žiadosťou zo dňa 24.05.2010, doručenou dňa 03.06.2010 požiadal odporcu o predbežné prerokovanie nároku. Listom zo dňa 03.06. 2010 ho odporca informoval, že v časti odstupuje predmetnú žiadosť Ministerstvu vnútra. V lehote šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, nárok navrhovateľa vo zvyšnej časti žiadosti, neuspokojil. Navrhovateľom uplatnený nárok mohol byť prejednaný pred súdom, bola splnená zákonom stanovená podmienka podľa § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. Navrhovateľ predmetom súdneho konania urobil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 10.000.- eur. Navrhovateľ návrh o náhradu nemajetkovej ujmy odôvodnil tým, že väzba trvala 182 dní, žil v strese, v neistote, v strachu, že môže byť odsúdený na základe vykonávaných obvinení Y. L. na sedem až pätnásť rokov. Navrhovateľ pred vzatím do väzby nebol v žiadnom trestnom konaní uznaný vinným zo spáchania trestného činu, prečinu, ani v priestupkovom konaní zo spáchania priestupku. Zamestnávateľ ho hodnotil ako zamestnanca, ktorý bol komunikatívny, kamarátskej povahy, v kolektíve obľúbený, nebol disciplinárne riešený, bol súčasťou 5 členného vedenia družstva. Navrhovateľ na jednej strane bol presvedčený o svojej nevine, no na druhej strane, tým, že bol vzatý do väzby, z ktorej napriek opakovaným žiadosťiam prepustený nebol, a súd neprijal ani ponúknuté záruky, v ňom vyvolávali obavy, že bude odsúdený na sedem až pätnásť rokov. Boli to i stavy neistoty, bezmocnosti, úzkosti, ktoré sa stupňovali s počtom uznesení súdu, podľa ktorých boli splnené podmienky na jeho zotrvanie vo väzbe. Navrhovateľ sa ocitol v zariadení na výkon väzby a výkon trestu odňatia slobody, kde bol na cele s osobami, ktoré mali rôznu trestnú minulosť. Po dobu väzby navrhovateľ bol pritom vylúčený i zo spoločenského života. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že sa venoval záhradkárstvu, poľovníctvu. O tom, že výkon väzby skutočne pre neho znamenal psychickú záťaž svedčí pokles hmotnosti, čo potvrdili i svedkovia vypočutí v konaní (G. V., H. V.). Kvalita jeho života zostala zhoršená aj po prepustení z väzby, zostal bývať sám, bez partnerky, keď je u neho vytvorený stav neistoty o svojej prípadnej budúcej životnej partnerke. Po prepustení z väzby sa vyhýbal okoliu, na prechádzky chodil po tme, mal obavy, či do skončenia trestného konania sa do väzby nevráti. Ak išiel so sestrou na nákupy zostal vo vozidle, resp. sa do neho vrátil, čo nasvedčuje záveru, že mal strach, ako budú reagovať osoby, ktoré ho poznajú, aký názor v súvislosti s väzbou si na neho utvorili, komu vlastne uverili. Uvedené skutočnosti mal súd za preukázané aj z výsluchu G. V., H. V.. V súčasnej dobe, ako to tiež vyplýva z ich výpovede, je už navrhovateľ na tom lepšie, ale niektorým podujatiam sa stále vyhýba. Svedkyňa G. V., ktorá sa mu snaží byť psychickou oporou uviedla, že ho musí do všetkého „tlačiť“, čo svedčí o tom, že je v ňom ešte určitý psychický blok. Navrhovateľ zostal utiahnutý, resp. uzavretý do svojho vnútra, čo potvrdili uvedení svedkovia, i G. R., J. Z., A. B., C. H.. Podľa názoru súdu samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú navrhovateľovi väzbou, ktorá s poukazom na výsledok trestného konania je nezákonná, a nedá sa už odčiniť, a preto má nárok na nemajetkovú ujmu a to v peniazoch. Pri rozhodovaní o nemajetkovej ujme súd prvého stupňa vychádzal z ust. § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení platnom do 31.12.2008. Navrhovateľom uplatňovaná suma 10.000.- eur za každý deň pozbavenia osobnej slobody predstavuje 54,94 eur. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že v príčinnej súvislosti s výkonom väzby navrhovateľ utrpel na nehmotných hodnotách, ktoré sa týkajú jeho morálnej integrity ako poškodenej osoby (dôstojnosť, česť, dobrá povesť), ale i hodnotách, ktoré sa premietajú v jeho vnútornom živote - sloboda pohybu, súkromný život, neistota, strach, úzkosť,

bezmocnosť. Väzba s poukazom na výsledok trestného konania bola bezdôvodná. V tejto súvislosti je možné vyvodiť, že vzatie do väzby, a pokračovanie v jej výkone navrhovateľ skutočne vnímal ako veľké prikorie, zhoršil sa mu aj zrak. S poukazom na všetky uvedené skutočnosti súd návrhu vyhovel, a zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi 10.000 eur, t. j. za deň výkonu väzby 54,94.- eur. Nemajetková ujma, ktorá mu vznikla je závažná i z hľadiska následkov. Navrhovateľ predmetom konania urobil aj nárok o zaplataenie ušlého zisku vo výške 4945,03 eur brutto. Zákon č. 514/2003 Z. z. s poukazom na ustanovenie § 25 ods. 1 je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku zákonom špeciálnym, a preto pokiaľ neobsahuje vlastnú právnu úpravu, právne vzťahy sa riadia Občianskym zákonníkom. Zákon č. 514/2003 Z. z. neobsahuje právnu úpravu o tom, čo je to ušlý zisk, a neobsahuje ju ani Občiansky zákonník. Z dôvodových správ k oboom zákonom však vyplýva, že pod ušlým ziskom treba rozumieť to, čo by poškodený mohol získať, nebyť škodovej udalosti. Navrhovateľ, nebyť nezákonných rozhodnutí o väzbe, by v období od 08.12.2006 do 07.06.2007 dosiahol ušlý zisk ako netto príjem, a nie brutto príjem. Netto mzda predstavuje ušlý zisk, o ktorý by sa jeho majetková sféra zväčšila. K jej zväčšeniu by nedošlo o zákonné poistné a daň. Pre výpočet ušlého zisku podľa názoru súdu nebolo možné použiť iný postup, než je upravený v § 134 Zák. práce. V mesiaci júli 2006 navrhovateľ dosiahol mzdu 14.083.- Sk, v auguste 2006 21.283.- Sk, v septembri 2006 17.714.- Sk, spolu 53.080.- Sk brutto a odpracoval 496 hodín, čo za hodinu predstavuje 107,02.- Sk, a za deň 856,20.- Sk (107,02.- Sk x 8 hod.), a za mesiac 18.614.- Sk (856,20.- Sk x 21,74 koeficient priemerného počtu pracovných dní). Poistné predstavuje 2497.- Sk: ZP (zdravotné poistenie) 745.- Sk t. j. 4 % z 18.614.- Sk, NP (nemocenské poistenie) 261.- Sk t. j. 1,4 % z 18.614.- Sk, DP (dôchodkové poistenie) 745.- Sk t. j. 4 % z 18.614.- Sk, IP (invalidné poistenie) 559.- Sk t. j. 3 % z 18.614.- Sk, PvN (poistné v nezamestnanosti) 187.- Sk t. j. 1 % z 18.614.- Sk. Nezdaniateľná časť na rok 2006 predstavuje 7568.- Sk (výpoveď svedkyne F. R.). Daň predstavuje 1624.- Sk (18.614.- Sk mínus 2497.- Sk poistné mínus 7568.- Sk nezdaniateľná časť = 8549.- Sk deleno 100 % x 19 % = 1624.- Sk). Priemerný mesačný netto zárobok za tretí štvrtrok 2006 predstavuje 14.493.- Sk (18.614.- Sk mínus 2497.- Sk poistné mínus 1624.- Sk daň) a denný 666,65.- Sk (14.493.- Sk deleno 21,74), a hodinový 83,33.- Sk (666,65.- Sk deleno 8). V decembri 2006 navrhovateľ odpracoval len jeden pracovný týždeň (40 hodín), a za tri pracovné týždne (120 hodín), ktoré z dôvodu väzby nemohol odpracovať mu vznikol ušlý zisk vo výške 9999,60.- Sk t. j. 331,92.- eur (120 hodín krát 83,33.- Sk) netto. Z uvedenej sumy je potrebné odpočítať z titulu súbehu ušlého zisku na príjme a ušlého zisku za nevyčerpanú dovolenku sumu 36,12.- eur za 1,5 dňa (odôvodnenie rozsudku v nasledujúcej časti). V mesiaci október 2006 navrhovateľ dosiahol mzdu 15.570.- Sk, v novembri 2006 21.500.- Sk, a v mesiaci december 2006 6929.- Sk, spolu 44.179.- Sk brutto a odpracoval 376 hodín, čo za hodinu predstavuje 117,50.- Sk, a za deň 940.- Sk (117,50.- Sk x 8 hodín) a za mesiac 20.436.- Sk (940.- Sk x 21,74). Poistné predstavuje 2742.- Sk: ZP 818.- Sk t. j. 4 % z 20.436.- Sk, NP 287.- Sk t. j. 1,4 % z 20.436.- Sk, DP 818.- Sk t. j. 4 % z 20.436.- Sk, IP 614.- Sk t. j. 3 % z 20.436.- Sk, PvN 205.- Sk t. j. 1 % z 20.436.- Sk. Nezdaniateľná časť na rok 2006 predstavuje 7568.- Sk (výpoveď svedkyne F. R.). Daň predstavuje 1923.- Sk (20.436.- Sk mínus 2742.- Sk poistné mínus 7568.- Sk nezdaniateľná časť = 10.126.- Sk deleno 100 % x 19 % = 1923.- Sk). Priemerný mesačný netto zárobok za štvrtý štvrtrok 2006 predstavuje 15.771.- Sk (20.436.- Sk mínus 2742.- Sk poistné mínus 1923.- Sk daň), a denný 725,44.- Sk (15.771.- Sk deleno 21,74). V januári až marci 2007 navrhovateľ neodpracoval ani jeden deň, a za každý z uvedených mesiacov, ktoré z dôvodu väzby nemohol odpracovať mu vznikol ušlý zisk vo výške 15.771.- Sk, čo za tri mesiace predstavuje celkovo 47.313.- Sk t. j. 1570,50.- eur. Výpočet ušlého zisku za apríl a máj 2007 súd realizoval zo mzdy, ktorú by zrejme dosiahol. Touto mzdou je mzda, ktorú dosiahol iný zamestnanec, ktorý počas jeho výkonu väzby vykonával pracovnú pozíciu agronóma. A.A. v januári až marci 2007 dosiahol celkovo brutto mzdu 54.450.- Sk. Priemerný mesačný netto zárobok za prvý štvrtrok 2007 A. B. predstavuje 14.829.- Sk (18.214.- Sk mínus 2443.- Sk poistné mínus 1482.- Sk daň) a denný 657,27.- Sk (14.829.- Sk deleno 21,74). V apríli a máji 2007 navrhovateľ neodpracoval ani jeden, a za každý z uvedených mesiacov, ktoré z dôvodu väzby nemohol odpracovať mu vznikol ušlý zisk vo výške 14.289.- Sk, čo za dva mesiace predstavuje celkovo 28.578.- Sk t. j. 948,61.- eur, a za obdobie od 1. 6. 2007 do 7. 6. 2007 4600,89.- Sk t. j. 152,72.- eur (657,27.- Sk krát 7 dní), spolu 1101,33.- eur. Z uvedenej sumy je potrebné odpočítať z titulu súbehu ušlého zisku na príjme a ušlého zisku za nevyčerpanú dovolenku sumu 229,08.- eur za 10,5 dňa (odôvodnenie rozsudku v nasledujúcej časti). Dňa 08.06.2007 s účinnosťou od uvedeného dňa medzi navrhovateľom a Roľníckym družstvom O. bol uzavretý dodatok č. 2 k pracovnej zmluve, na základe ktorého sa zmenilo jeho pracovné zaradenie na druh práce traktorista. Navrhovateľ svojím dispozičným úkonom predmetom súdneho konania urobil aj nárok o ušlý zisk za obdobie od 08.06.2007 do 30.06.2007. Návrh skutkovo odôvodnil tak, že nemal inú možnosť ako dodatok pracovnej zmluvy uzavrieť. Súd ušlý zisk za alikvótnu časť mesiaca júna 2007 navrhovateľovi nepriznal. Za rozhodujúce pritom považoval to, že obsah pracovnej zmluvy možno

zmeniť len dohodou. Ak by navrhovateľ dodatok pracovnej zmluvy nepodpísal, uvedený zamestnávateľ by musel riešiť situáciu, a jedným zo spôsobov riešenia by bolo pridelenie práce agronóma. Pokiaľ dodatkom č. 2 sa predĺžila aj doba trvania pracovného pomeru o ďalší rok, súd je toho názoru, že pohnútkou navrhovateľa k podpísaniu dodatku č. 2 bolo to, že aj po 01.07.2007 bude mať zabezpečenú prácu. Pri uvažovaní v uvedených súvislostiach potom nie je v prípade uplatňovaného ušlého zisku za obdobie od 08.06. 2007 do 30.06.2007 daná príčinná súvislosť medzi výkonom väzby a ušlým ziskom. Navrhovateľ predmetom súdneho konania urobil aj nárok o zaplatenie ušlého zisku, keď počas výkonu väzby nemohol pracovať a vyčerpať si dovolenku za alikvótnu časť roka 2006 a 2007. Ak by v období 01.01. 2007 do 07.06. 2007 navrhovateľ bol pracovne aktívny vznikol by mu nárok na dovolenku v dĺžke 10,88 dňa. Navrhovateľ si z tohto titulu uplatnil ušlý zisk za 10,5 dňa, čo vo finančnom vyjadrení predstavuje 6901,33.- Sk, čo je 229,08.- eur netto (priemerný denný netto zárobok za prvý štvrťrok 2007 je 657,27.- Sk a za 10,5 dňa 6901,33.- Sk t. j. 229,08.- eur). Súd vychádzal z prvého štvrťroku 2007 ako rozhodného obdobia z dôvodu, že je možné vyvodiť, že ak by pracoval, by 10,5 dňa dovolenky čerpal v druhom štvrťroku 2007 (do 7. 6. 2007), čo ale z titulu výkonu väzby nebolo možné. Navrhovateľ nebyť nezákonných rozhodnutí o väzbe, by dosiahol ušlý zisk ako netto a nie brutto náhradu mzdy za nevyčerpanú dovolenku. V tých dňoch, v ktorých by dovolenku čerpal, ale pre výkon väzby sa tak nestalo, (a súd mu z tohto titulu priznal ušlý zisk), by fakticky nepracoval, a preto ako to už bolo uvedené v odôvodnení rozhodnutia zo sumy 331,92.- eur odpočítal sumu 36,12.- eur za 1,5 dňa, a zo sumy 1101,33.- eur sumu 229,08.- eur za 10,5 dňa, a to z titulu súbehu. Celkovo súd navrhovateľovi priznal náhradu ušlého zisku: 295,80.- eur (331,92.- eur mínus 36,12.- eur) plus 1570,50.- eur plus 872,25.- eur (1101,33.- eur mínus 229,08.- eur) plus 36,12.- eur plus 229,08.- eur, celkovo 3003,75.- eur netto. Pokiaľ sa navrhovateľ domáhal zaplatenia 4717,68.- eur brutto, súd v prevyšujúcej časti návrh zamietol. Pred začatím prvého pojednávania navrhovateľ zobral návrh sčasti späť o zaplatenie 227,35.- eur s príslušenstvom. Podľa § 96 ods. 1 veta prvá a tretia O.s.p. súd konanie v uvedenej časti zastavil. Odporca mal nárok navrhovateľa uspokojiť do 3. 12. 2010, t. j. v lehote 6 mesiacov od doručenia žiadosti, k čomu nedošlo. Odporca je od 4. 12. 2010 v omeškaní, preto súd podľa § 517 ods. 1, ods. 2 Obč. zák., § 3 ods. 1 nar. vl. č. 87/1995 Z. z. priznal navrhovateľovi úroky z omeškania 9 % ročne z dlžnej sumy 3003,75.- eur netto od uvedeného dňa až do zaplatenia. Pokiaľ si navrhovateľ uplatňoval úroky z omeškania zo sumy 4717,68.- eur brutto do zaplatenia súd v prevyšujúcej časti návrh zamietol. Vzhľadom na zložitost' danej veci o trovách konania účastníkov súd prvého stupňa vyslovil, že rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (§ 151 ods. 3 O.s.p.). Právne svoje rozhodnutie odôvodnil aj podľa § 3 ods. 1 písm. a), 4 ods. 1 písm. a), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 8 ods. 5 písm. c), § 8 ods. 6 písm. a), 15, § 16, § 17, § 27b zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých predpisov.

Proti tomuto rozsudku, a to jeho vyhovujúcej časti, ktorou súd prvého stupňa zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 13.003,75 eur netto s príslušenstvom podal v zákonnej lehote odvolanie odporca. Namietal, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a odňal odporcovi možnosť konať pred súdom v zmysle § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. Poukázal na to, že základnou podmienkou pre vznik práva na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe je taký výsledok trestného konania, pri ktorom nedôjde k odsúdeniu obžalovaného za skutok, pre ktorý na ňom bola vykonaná väzba, ale pri ktorom je spod obžaloby oslobodený, trestné stíhanie je zastavené alebo je vec postúpená inému orgánu. Avšak aj za splnenia týchto predpokladov, § 8 ods. 6 písm. a) vylučuje vznik nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe v prípade, že si osoba, na ktorej bola väzba vykonaná, väzbu zavinila sama svojím konaním. Uviedol, že voči navrhovateľovi bolo vznesené obvinenie pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby, a to konkrétne svojej bývalej manželky Y. L.. Zo samotnej skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby, ktorý bol navrhovateľovi kladený za vinu, ako aj zo spôsobu a časového obdobia v ktorom mal skutok spáchať vyplýva, že dôvody preventívnej väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku boli dané, nakoľko hrozila reálna obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti, alebo dokoná trestný čin, ktorým hrozil. Z vykonanej konfrontácie poškodenou s Y. L., ako aj z výpovede dcéry Y. L. bolo v prípravnom konaní preukázané, že navrhovateľ v spoločnom byte viackrát svojej manželke vypol počas sprchovania prírod vody, ako aj prírod plynu pri varení a dcéra dosvedčila aj prejav psychického násillia otca na matke, keď bola svedkom toho, ako navrhovateľ poškodenú proti jej vôli držal za ruky a výlučne z týchto dôvodov bol navrhovateľ vzatý do väzby. Napriek týmto skutočnostiam dospel prvostupňový súd k záveru, že uvedené zistenia nie sú podkladom pre vyvodenie záveru, že navrhovateľ si väzbu zavinil sám, a že navrhovateľ nedal svojím správaním príčinu k obavám, ktoré boli dôvodom väzby a jej pokračovania. Mal za to, že súd vec navrhovateľa

v časti posudzovania okolností vylučujúcich vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nesprávne právne posúdil, keď prišiel k záveru, že spáchanie skutku obžalovaným, i keď nedosiahol intenzitu zločinu týrania blízkej a zverenej osoby a výhradne z tohto dôvodu bola vec postúpená na prerokovanie veci ako priestupku, nie je okolnosťou, ktorou si navrhovateľ zavinil väzbu sám v zmysle § 8 ods. 6 písm. a) zák. č. 514/2003 Z.z. V danej veci je zrejmé, že skutok, v súvislosti s ktorým bol navrhovateľ vzatý do väzby sa stal a preto je nepochybné, že práve týmto svojim konaním navrhovateľ založil dôvody na svoje vzatie do väzby, pričom je irelevantné, či bol skutok v konečnom dôsledku vyhodnotený ako trestný čin, alebo iba ako priestupok. Okolnosťou svedčiacou v danej veci v neprospech navrhovateľa je aj písomný sľub, ktorým odôvodňoval svoju žiadosť o prepustenie z väzby a ktorým sa k spáchaniu trestnej činnosti priznal a svoj skutok oľutoval. Z týchto skutočností vyplýva, že nie sú splnené predpoklady zodpovednosti štátu za škodu, nakoľko väzbu si navrhovateľ privodil sám, a to tým, že sa dopustil konania, ktoré bolo dôvodom pre jeho vzatie do väzby a preto mu právo na náhradu škody nevzniklo. Pre prípad, ak by odvolací súd prišiel k záveru, že v danom prípade nenastali okolnosti vylučujúce vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe podľa § 8 ods. 6 písm. a) zák. č. 514/2003 Z.z., namietal rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti, čo zakladá odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. I keď výška priznaného finančného zadosťučinenia v peniazoch je predmetom voľnej úvahy súdu, musí sa táto úvaha opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné kritériá. Súd prvého stupňa vo svojom rozsudku dospel k záveru, že primeranou satisfakciou by v prípade navrhovateľa bolo len poskytnutie finančného zadosťučinenia, a to v plnom rozsahu požadovanom navrhovateľom, t.j. 10.000 eur, z akých okolností a ktorých preukázaných skutočností však súd pri svojej rozhodovacej činnosti vychádzal však z odôvodnenia jeho rozhodnutia nie je zrejmé. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku pomerne stručne rekapituluje jednotlivé svedecké výpovede, avšak ďalej sa nevysporiada s otázkou, ako sa ich obsah premietol do rozhodnutia súdu. Vykonané dokazovanie svedeckými výpoveďami však podľa jeho názoru skôr vedie k záveru, že súdom priznaná náhrada nemajetkovej ujmy nie je primeraná a svojou výškou prekračuje mieru zásahu, ktorú navrhovateľ utrpel na nehmotných hodnotách výkonom väzby, nakoľko svedkovia takmer zhodne prisvedčili, že väzba navrhovateľa ich vzájomné vzťahy neovplyvnila, alebo len v minimálnej miere, že verili v jeho nevinu a ich názor a pohľad na navrhovateľa sa nezmenil. Rovnako vypovedala aj dcéra navrhovateľa, ktorá s ním počas celého výkonu väzby udržiavala kontakt a po prepustení z väzby ho navštevovala. Ak bolo konštatované, že navrhovateľ zostal po prepustení z väzby utiahnutý a ustráchaný, toto nie je možné dávať do príčinnej súvislosti s výkonom väzby, ale uvedené správanie sa navrhovateľa je skôr odrazom jeho povahy, osobnostných charakteristík a subjektívneho spôsobu spracovávanía reality, keď navrhovateľ prikladá vykonanej väzbe väčší význam, aký v skutočnosti zanechala na ňom samom, ako aj na jeho okolí, nakoľko zo svedeckých výpovedí nevyplýva, že by v súčasnej dobe akýmkoľvek spôsobom dochádzalo k sekundárnej traumatizácii navrhovateľa. Z tohto dôvodu mal za to, že v konaní nebolo preukázané, že by bolo výkonom väzby zasiahnuté do súkromného alebo spoločenského života navrhovateľa s trvalejšími následkami a najmä jeho difamácii v okruhu priateľov a známych, prevažne ktorou uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodňoval. Mal za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy je nepreskúmateľné, keď nie je zrejmé, či súd pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy vychádzal z ust. § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z., resp. akým spôsobom ho zohľadnil pri svojom rozhodovaní, a teda za akým účelom uvedený prepočet vo svojom rozsudku uviedol. Podľa názoru odporcu súd prvého stupňa tým, že svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p., porušil jeho právo na spravodlivé súdne konanie. Ďalej uviedol, že výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým mu uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu škody netto považuje za neurčitý a zmätočný, nakoľko daná formulácia evokuje domnienku, že súd pri určovaní výšky náhrady vychádzal z nejakej sumy brutto. Takejto náhrady sa však navrhovateľ vo svojom žalobnom návrhu nedomáhal, a preto vzniká pochybnosť, či súd svojim rozhodnutím nerozhodoval nad rámec podaného návrhu. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh v celom rozsahu zamietne a navrhovateľovi neprizná právo na náhradu trov konania, alternatívne žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vrátil späť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k odvolaniu odporcu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že tvrdenia odporcu, že si svojim správaním mal zavinieť väzobné stíhanie sám, považoval za absurdné. Pokiaľ odporca tvrdí, že stíhaný skutok sa stal, popiera realitu vyplývajúcu z dokazovania vykonaného v trestnom konaní, ktorého výsledkom bolo rozhodnutie súdu, ktorým bol spod obžaloby oslobodený. Poukázal na to, že vyšetrovateľ v čase

vznesenia obvinenia voči jeho osobe mal dva dôkazné prostriedky (výsluch poškodenej a výsluch dcéry Y. L.), ktorých obsah si vzájomne odporoval, čo malo viesť vyšetrovateľa k omnoho dôkladnejšiemu zisťovaniu skutkového stavu veci. K dôkladnejšiemu a náležitejšiemu zisťovaniu skutkového stavu veci mala viesť vyšetrovateľa tiež skutočnosť, že nikdy nebol osobou, ktorá by sa dostala do rozporu so zákonom, nikdy sa nedopustil žiadneho trestného činu a ani priestupku. Vyšetrovateľ sa však uspokojil s nekritickým akceptovaním jednostrannej výpovede poškodenej bez toho, aby túto inými dôkaznými prostriedkami verifikoval. Potreba dôkladnejšieho zisťovania skutkového stavu veci bola o to naliehavejšia, že vyšetrovateľ mal v úmysle obviniť jeho osobu zo zločinu týrania blízkej a zverenej osoby a najmä, ak mal v úmysle stíhať ho väzobne (čo nakoniec aj uskutočnil). V tejto súvislosti zdôraznil, že rovnako dôkazná situácia, resp. nenáležité zistený skutkový stav existoval aj v čase, keď súd rozhodoval o jeho vzatí do väzby. Tak ako vyšetrovateľovi, ani súdu nič nebránilo dôkladnejšie zistiť skutkový stav veci, najmä ak rozhodoval o tak závažnom zásahu do osobnej slobody človeka, ako je väzba. Čo sa týka dôkaznej situácie počas doby jeho väzobného stíhania, aj táto bola spočiatku založená na výsluchu poškodenej svedčiacom proti jeho osobe a výsluchu jeho dcéry, ktorý jeho vine vôbec nenasvedčoval, práve naopak. Postupne sa dôkazná situácia vyvinula tak, že dôvodnosť jeho obvinenia voči jeho osobe sa v podstate vytrácala. Z vypracovaného znaleckého posudku, ktorého predmetom bolo posúdenie schopnosti poškodenej správne vnímať a vypovedať bolo zistené, že Y. L. je disharmonicky štruktúrovaná osobnosť, u ktorej žiadne príznaky syndrómu týranej ženy zistené neboli. Z uvedeného vyplýva, že si väzobné stíhanie nezapríčinil sám, jeho väzobné stíhanie zapríčinila bývalá manželka lživým obviňovaním jeho osoby z týrania. Jeho väzenie ďalej zapríčinila nedôslednosť a neprofesionalita vyšetrovateľa. Čo sa týka tvrdenia odporcu, podľa ktorého z výsluchu svedkov nevyplynulo, že väzobné stíhanie malo na jeho osobu difamačný účinok a nespôsobilo mu v podstate žiadnu ujmu, toto konštatovanie odporcu nie je opodstatnené. Z vykonaného dokazovania totiž jasne vyplynul rozsah a charakter negatívnych účinkov, ktoré vo vzťahu k jeho osobe väzba vyvolala. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania vo výške 402,41 eur.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 212 ods. 1, § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie odporcu nie je dôvodné.

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní odporcom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolacie námietky odporcu sú totožné s námietkami uplatnenými odporcom pred súdom prvého stupňa a tieto námietky nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Z daného titulu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. a na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam odporcu dodáva nasledovné:

Podľa 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. účinného do 31.12.2008 (účinného v čase vydania rozhodnutí o väzbe navrhovateľa), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím; b) nezákonným zatknutím, zadržaním, alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení, alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 cit. zákona, zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 8 ods. 5 písm. c) cit. zákona, právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak vec bola postúpená inému orgánu.

Podľa § 8 ods. 6 písm. a) cit. zákona, právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia, alebo väzbu zavinila sama.

Podľa § 17 ods. 1 cit. zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 cit. zákona, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Základnou podmienkou pre vznik práva na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe je taký výsledok trestného konania, pri ktorom nedôjde k odsúdeniu obžalovaného za skutok, pre ktorý na ňom bola vykonaná väzba, ale pri ktorom je spod obžaloby oslobodený, trestné stíhanie je zastavené, alebo je vec postúpená inému orgánu. Ide však len o prvý predpoklad vzniku tohto nároku, pretože vychádzajúc z logického a systematického výkladu zák. č. 514/2003 Z.z., je kumulatívnou podmienkou súčasné nenaplnenie žiadneho z negatívnych predpokladov, za ktorých nárok na náhradu škody nevznikne podľa § 8 ods. 6 (in concreto zavinenie väzby). Inak povedané, v prípade naplnenia niektorého z negatívnych predpokladov uvedených v § 8 ods. 6 zák. č. 514/2003 Z.z. (napríklad zavinenie väzby), nárok na náhradu škody nevznikne ani v prípade danosti niektorého z pozitívnych predpokladov vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe ustanovených v § 8 ods. 5 cit. zákona. Čo je potrebné považovať za zavinenie väzby samotnou osobou, ktorá žiada náhradu škody, zákon č. 514/2003 Z.z. bližšie neustanovuje, preto je interpretácia a aplikácia tohto zákonného ustanovenia zverená súdom. Pri tomto rozhodovaní súd vychádza vždy z konkrétnych okolností každého prípadu zistených z riadne vykonaného dokazovania, vychádzajúc z ktorého mu prislúcha urobiť právny záver o zavinení, resp. nezavinení väzby osobou žiadajúcou náhradu škody.

V preskúmvanej veci z obsahu spisu vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Úradu justičnej a kriminálnej polície, odbor všeobecnej kriminality, Okresného riaditeľstva PZ Prievidza ČVS: ORP - 112/OVK - PD - 2006 zo dňa 07.12. 2006 bolo začaté trestné stíhanie za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), b), e), ods. 2 písm. d) Trestného zákona. Uznesením vyšetrovateľa zo dňa 08.12. 2006 bolo voči osobe navrhovateľa pre uvedený zločin vznesené obvinenie. O jeho vzatí do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku rozhodol Okresný súd Prievidza uznesením č. k. OTp/66/2006 zo dňa 11.12.2006, a ktorý rozhodoval aj o jeho žiadostiach o prepustenie na slobodu, o písomnom sľube, o záruke za jeho prepustenie na slobodu tak, že ich zamietol. Krajský súd Trenčín sťažnosti proti rozhodnutiam súdu prvého stupňa zamietol. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. OTp/66/2006 zo dňa 22.05.2007 predĺžil lehotu trvania väzby navrhovateľa. Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 6Tpo/38/2007 zo dňa 05.06.2007 napadnuté uznesenie zrušil, a lehotu trvania väzby nepredĺžil. Celkovo väzba navrhovateľa trvala od 08.12.2006 do 07.06.2007, t.j. 182 dní. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 3T/155/2007-441 zo dňa 18.11.2008 postúpil vec Obvodnému úradu, odbor všeobecnej vnútornej správy, stále pracovisko Nováky ako orgánu príslušnému na prejednanie priestupku, ktorého sa mal navrhovateľ dopustiť dňa 07.12.2006. Z odôvodnenia uznesenia okrem iného vyplýva, že v spolužití navrhovateľa a poškodenej dochádzalo k nezhodám, konfliktom, schválnostiam, v dvoch prípadoch k napadnutiu so spôsobením ujmy na zdraví poškodenej, ktoré konanie navrhovateľa s poukazom najmä na výpoveď Y. L., závery znaleckého dokazovania, nemá takú povahu, intenzitu ako predpokladá skutková podstata zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby.

Odvolací súd so zreteľom na odporcom uplatnený dôvod odvolania - zavinenie väzby navrhovateľom, skúmal zavinené konanie navrhovateľa, ktorým mal dať príčinu k obavám, pre ktoré bol vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Ako už bolo vyššie uvedené proti navrhovateľovi bolo vznesené obvinenie pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), b), e), ods. 2 písm. d) Trestného zákona, a to konkrétne svojej bývalej manželky Y. L. tým, že ju v období od roku 2004 až do jeho vzatia do väzby v rôznych časových obdobiach v spoločnom byte psychicky a fyzicky týral bytím, vyhrážaním sa, odopieraním hygieny a prístupu k majetku. Navrhovateľ vo svojej výpovedi popieral, že by poškodenej spôsobil fyzické a psychické utrpenie bytím, vyhrážaním sa, odpieraním hygieny, pri konfrontácii s poškodenou uviedol, že prívod vody jej zastavil raz a potom ju pustil, byt bol vykurovaný okrem jeho izby a poškodenú v používaní plynu neobmedzoval. Dcéra navrhovateľa, svedkyňa Y. L., na výsluchu dňa 08.12.2006 uviedla, že vzájomné vzťahy rodičov sú narušené, navrhovateľ vyzýval jej matku, aby na domácnosť prispievala sumou 2000 Sk mesačne. Asi dva - trikrát v poslednom období videla, že navrhovateľ vypol poškodenej počas sprchovania vodu. Svedkyňa tiež uviedla, že nedošlo k situácii, že by navrhovateľ vyhodil poškodenú z bytu, ani vymenil zámok na vchodových dverách. Pri údajnom incidente zo dňa 07.12.2006 prítomná nebola. Pokiaľ ide o vyjadrenie navrhovateľa, že poškodenú dá zlikvidovať, utopiť v kyseline, dcéra navrhovateľa, Y. L., uviedla, že tieto vyjadrenia navrhovateľa nebrala vážne, boli použité v súvislosti s televíznym programom. Po vzatí navrhovateľa do väzby vyplynulo aj z vyhotovenej lekárskej správy ošetrojúceho lekára, že poškodená dňa 07.12.2006 neutrpela vážne zranenia, pričom bez povšimnutia nebolo možné neprihliadať ani na pracovný posudok zaobstaraný vyšetrovateľom v priebehu trestného konania, z ktorého vyplýva, že zamestnávateľ

hodnotil navrhovateľa ako kamarátskej povahy, z tohto pracovného posudku nebolo možné vyvodiť, že navrhovateľ bol agresívnej povahy. Rovnako nebolo možné neprihliadať ani na závery odborného vyjadrenia zo dňa 27.04.2007, vypracovaného pre účely trestného konania, podľa ktorého u poškodenej Y. L. neboli zistené príznaky posttraumatickej stresovej poruchy, ani syndróm týranej ženy. Aj podľa názoru odvolacieho súdu uvedené zistenia nie sú podkladom pre vyvodenie záveru, že navrhovateľ si väzbu zaviniť sám. V konečnom dôsledku bolo trestné stíhanie vedené proti navrhovateľovi nedôvodné, trestné stíhanie bolo postúpené inému orgánu na prejednanie priestupku a pôvodne zákonná väzba sa z tohto dôvodu stala väzbou nezákonnou a tým bola založená zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú navrhovateľovi vykonanou väzbou. Odvolacie námietky odporcu o zavinení väzby samotným navrhovateľom boli z týchto dôvodov neopodstatnené.

Za rovnako neopodstatnené považoval odvolací súd aj odvolacie námietky odporcu proti rozsudku súdu prvého stupňa v časti priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie v časti priznania náhrady nemajetkovej ujmy v sume 10.000 eur a ušlého zisku v sume 3.003,75 eur s príslušenstvom odôvodnil v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p., vysporiadal sa so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Neobstojí námietka odporcu, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, na základe akých okolností a úvah súd pri priznaní finančného zadosťučinenia navrhovateľovi vychádzal. Odvolací súd zastáva názor, že odôvodnenie prvostupňového rozsudku zodpovedá požiadavkám ust. § 157 ods. 2 O.s.p., keď súd prvého stupňa zrozumiteľne uviedol, aké dokazovanie vykonal, ako vyhodnotil vykonané dôkazy, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov. Aj podľa názoru odvolacieho súdu priznaná nemajetková ujma navrhovateľovi v sume 10.000 eur je primeraná následkom, ktoré boli spôsobené navrhovateľovi nezákonnou väzbou (182 dní). Prvostupňový súd sa v rozhodnutí vysporiadal so všetkými hľadiskami pri určení jej výšky, prihliadol na osobu navrhovateľa, jeho dovtedajší život a prostredie, v ktorom žil a pracoval, na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolností, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré mu vznikli v súkromnom živote a v pracovnej oblasti, preto odvolací súd na jeho závery v plnom rozsahu odkazuje. Z výsledkov vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa nepochybne vyplýva, že v príčinnej súvislosti s nezákonnou väzbou navrhovateľ utrpel na nemotných hodnotách, ktoré sa týkajú jeho morálnej integrity ako poškodenej osoby a i na hodnotách, ktoré sa premietajú v jeho vnútornom živote - sloboda pohybu, súkromný život, neistota, strach, úzkosť, bezmocnosť. Navrhovateľ pred vzatím do väzby nebol v žiadnom trestnom konaní uznaný vinným zo spáchania trestného činu, prečinu, ani v priestupkovom konaní zo spáchania priestupku. Zamestnávateľ hodnotil navrhovateľa ako komunikatívneho, bol súčasťou 5-členného vedenia družstva, pracovné úlohy si plnil kvalifikovane a zodpovedne. Pred výkonom väzby sa venoval záhradkárstvu, poľovníctvu, pričom kvalita jeho života po vzatí do väzby sa značne zhoršila, mal stavy neistoty, bezmocnosti, úzkosti, výkon väzby pre neho znamenal psychickú záťaž, v dôsledku ktorej schudol 16 kg. Kvalita života navrhovateľa zostala zhoršená aj po prepustení z väzby, vyhýbal sa okoliu, nepriaznivý zdravotný stav mu neumožňoval pokračovať v práci, preto požiadal zamestnávateľa o náhradné voľno. Navrhovateľ po prepustení z väzby stále žije s pocitom, že okolie sa na neho pozerá, že bol vo väzení, pobyt ho väzbe ho poznačil tak, že už odmieta nadviazať partnerský vzťah. Uvedené skutočnosti boli v konaní preukázané nielen z výsluchu samotného navrhovateľa, ale najmä z výsluchu vypočutých svedkov, z ktorých jednoznačne vyplýva, že väzobné stíhanie zasiahlo do súkromného a spoločenského života navrhovateľa s trvalými následkami. V ostatnom odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje.

Odvolací súd z týchto dôvodov rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa podľa § 224 ods. 4 O.s.p., nakoľko napadnutým rozsudkom nebolo rozhodnuté o trovách konania z dôvodu postupu podľa § 151 ods. 3 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.